

דף סה.

עין משפט ב.

אה"ע סימן קנר פ"ה יז

עין לעיל דף סד. עין משפט ב.ג.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קנר פ"ה יח

יח שהתה עם השלישי עשר שנים לא ילדה, אם לא גבתה כתובה מהראשונים, לא תגבה. ואם גבתה, לא תחזיר.

עין משפט ד.

אה"ע סימן קנר פ"ה יט

יט הוציאה השלישי בלא כתובה, ונשאת לרביעי וילדה, אינה יכולה לגבות כתובה מהשלישי, דשמא עתה נתרפאה.

עין משפט ה.ו.

אה"ע סימן קנר פ"ה ו

יג. אשה שדורשת גט בטענה שאינה ראויה להבנות ממנו, אין שומעין לה ^ד, אבל אמרה שרוצה שיהיה לה בן שתשען עליו, ולטענתה הוא הגורם שאינו יורה כחץ ^ה, אם שהתה עמו עשר שנים ולא הרתה, ואינה תובעת כתובתה, וגם אין לתלות תביעת הגט בשום דבר אחר שומעין לה, אפי' יש לבעל בנים מאשה אחרת, דשמא נתקלקל אח"כ, וכופין

ה. ומיירי שהוא כבר קיים פו"ר, משום הכי לא כייפין ליה אלא מחמת טענה דידה, וע"כ צריכה לומר שלא יורה כחץ, וזה לשיטת התוס' והרא"ש וע"כ בשהה עמה י' שנים. אבל לדין דאין כופין על ביטול פו"ר אפי' בשהה עמה י' שנים, א"כ אפי' הוא יורה כחץ מ"מ כשבאה מחמת טענה בעינן חוטרא ליד, ושהתה י' שנים ועדיין לא הוליד כופין אותו לגרש, ונותן לה כתובה גם בלי טענתה שאינו יורה כחץ, אבל מדברי הרמב"ם וכך משמע מהשו"ע דאפי' בבעל ראשון צריך תמיד טענה שאינו יורה כחץ, ואפי' אם אין לו בנים מאשה אחרת, ועיין בב"ש ס"ק י"א.

ו. ויש לו להחרים על מה שטוענת דבר שאינה יודעת בו בודאי, ויתן כתובה, וכיון שאין לו טענת ברי נגדה, אינו יכול להשביעה לפני שתיטול כתובתה, ב"ש.

אותו להוציא ויתן עיקר כתובה^ו, אבל לא תוספת. ואם ידוע שהוא עקר והיא באה מחמת טענה שרצונה בכך, יוציא מיד^ז.

עין משפט ז.

אה"ע סימן א פעיף ט

טו. נושא אדם כמה נשים ובלבד שיכול לעמוד בסיפוקן והדבר תלוי באשה אם היא מתרצית^ח. אך במקום שנהגו שלא לשאת אשה על אשתו אינו רשאי.

אה"ע סימן עו פעיף ז

ו. ט יכול אדם לשאת כמה נשים אפי' על אשתו, אם יש לו לכולם^י שאר כסות ועונה, אך^כ אינו יכול לחייבם לדור בחצר אחד. ועונתן לפי מה שציוו חכמים, ולא ישא יותר^ל מד' נשים כדי שיגיע עונה פעם אחת

ז. ואין חוששין שמא עיניה נתנה באחר, ואפי' בתוך י' שנים, כ"כ התוס'. ומהרא"ש נראה דחוששין שמא עיניה נתנה באחר אפי' בעקר אם בתוך י' שנים, ע"ש בב"ש.

ח. כך משמע מהרמב"ם דהכל תלוי ברצונה של האשה אך היום שלא נהגו לשאת ב' נשים או מכח חדר"ג או מכח המנהג או מכח השבועה בכתובה אין לעבור על כך אלא א"כ ברשות בי"ד באותם מקומות שניתן להתיר ע"פ הדין. ולפי הדעה שאין חדר"ג בב' נשים אם מסכימה אשתו מהני לדחות המנהג אך אחרי חדר"ג גם במסכימה לא מהני דזה הוסיף החרם או השבועה בכתובה כי אם ברשות בי"ד.

ט. והיינו במקום שנהגו, וסתמא הוי כאילו התנה עמה שיקח מאחר דמנהג המקום כן והיא היתה צריכה להתנות בנישואין, ח"מ, והיום שהמנהג אחרת או מכח השבועה אינו יכול כי אם ברשות בי"ד.

י. משמע דאין בי"ד מתערבין אף אם אין לו, ואם היא מסכימה יכולה למחול, כ"כ בח"מ.

כ. מיבמות כ"ה ע"א, והרמב"ן כתב דאסור הוא מדין תורה וסמך לכך מהפסוק באהל רחל ובאהל לאה, ח"מ.

ל. וטייל יכול אף יותר מד' נשים דעונה לדידיה כל יום, ח"מ, וא"כ זה קאי על ת"ח שעונתו פעם בשבוע.

מ. ב"ש ס"ק א' וכ"כ הרמב"ם בפ' ט"ו מהלכות אישות, ודייק הב"ש דמשמע מהר"מ שלאחר שיהיה לו בנים מהני מחילתה של האשה ותמה הב"ש דמ"מ מצד ולערב אל תנח ירך איך מהני מחילתה. ועיין בפ"ת בשם החיד"א דתירץ דמצוות לערב מקיים גם בעונה לעתים רחוקות לא כן בלא קיים פ"ו דחייב הוא בכל עונה.

בחודש לכל אחת אף אם הוא עשיר.

דף סה:

עין משפט א. אה"ע סימן קנד סעיף יג

יג. הוא אומר: הפילה בתוך עשר, כדי שתשב עמו; והיא אומרת: לא הפלתי, היא נאמנת.

עין משפט ב. אה"ע סימן קנד סעיף יד

יד. הוא אומר: הפילה שנים, והיא אומרת: הפלתי ג', היא נאמנת.

עין משפט ג. אה"ע סימן א סעיף א

א. חייב אדם לישא אשה, וחייב הוא בכל עונה עד שיהיה לו בנים^מ ואפי' הרשתה לו אשתו שימנע עונתה לא מהני.

עין משפט ד. אה"ע סימן א סעיף יג

א. אשה אינה מצווה על פריה ורביה. (ועיין בסימן קנ"ד. ומ"מ יש אומרים דלא תעמוד בלא איש משום חשדא) (הגהות אלפסי פרק הבא על יבמתו בשם א"ז).

עין משפט ה.ו. אה"ע סימן קנד סעיף ז

ז. אשה הטוענת אין לו גבורת אנשים לבא עליה ודורשת גט, והוא

ג. טור וכ"כ התוס' ריש דף ס"ה כיון שטוענת טענה שהבעל יודע אם היא אמת אם לאו, לא הייתה מעיזה פניה בפניו כיון שהוא מכחישה, וע"כ נאמנת. ובעינן שתאמר בפניו דוקא ולא שהבעל ישמע שהיא טוענת כן, מרדב"ז. ואפי' בתוך י' שנים, כ"כ הרמ"א, והב"ש כתב דדבריו תמוהים ע"ש.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477

מכחישה, י"א דהיא נאמנת וכופין להוציא אותה מיד ^ג. ולא יתן לה כתובה ^ה, ואם מגרשה מעצמו בלא כפיה יתן לה כתובה. בד"א כשאינה תובעת כתובה אבל בתובעת כתובה אינה נאמנת ואף להוציא אין כופין.

הגה: טו. י"א דבזה"ז שיש נשים חצופות אינה נאמנת לטעון שאין לו גבורת אנשים, אם לא שיש אמתלאות ואומדנות שאומרת אמת. ואם יש לתלות משום שרחמה צר, או מכח רכות שניו וחולשתו תולין, ואין כופין לגרש ^ע.

וי"א דאף במקום שאין כופין אותו אין ג"כ לכוף אותה להתפייס עמו ואין לה דין מורדת, אלא משהין עד שיתפייסו או עד שיעברו י' שנים.

הגה: טז. קידש אשה שאסורה להנשא לו, כופין אותו להוציאה ^ה.

הגה: יז. טוענת שבעלה אינו עמה ואינו בא עליה, דינה כטוענת שאין לו גבורת אנשים.

פ. כיון שהוא מכחישה, ואם הוא מודה נותן לה כתובה, ולענין תוספת כתובה צ"ע אם חייב בה אפי' במודה, ואם תפסה אין מוצאין מידה ב"ה. ועיין ב"ש ס"ק י"ט דמשמע אם מגרשה מעצמו שנותן לה כתובה משמע שנותן לה גם תוספת אך גם בזה צ"ע. ודע דאם הבעל מגרשה בגלל שביה"ד המליצו בפניו לגרשה, או היא תבעה גירושין, או מכח פס"ד של ביה"ד, אין זה נקרא גירשה מעצמו ואין לה תוספת. (ועיין בפד"ר חלק י' עמוד 99-101 ובפד"ר ח' עמוד 323-324). ושם מרי"ו בשם הרשב"א שכתב: דכיון שהיא תובעת להתגרש "אדעתא למישקל ולמיפק לא יהיב".

ואם יכול להכניס העטרה ואין לו כח למרק גם צ"ע אם יש לה תוספת, וביכול למרק ודאי לכו"ע אין לה תוספת, ואם תפסה מפקינן מינה. ועיין ב"ה וב"ש. הטוענת על בעלה שהוא בא עליה בנידתה והוא מכחישה, בדורות הללו שהנשים חצופות אינה נאמנת, ממהר"ם וויל ס"י כ"ז, והיכא שתובעת כתובתה דוקא אינה נאמנת, כ"כ המשפט צדק ח"א ס"י כ"ט, ובלא תובעת נאמנת, ובלבד שתטען כך בפני בעלה ובפני בי"ד, והיכא שיש קטטה ביניהם ודאי אינה נאמנת לטעון שבא עליה בנידתה.

ע. מרדכי פ' עשרה יוחסין - ומהרי"ק שורש ע"ב והביאם הרמ"א.

פ. אפי' בלא טענה של חוטרא לידו.

צ. מימרא דרב יהודה וכו"ע בברייתא גיטין ל"א ע"ב, ובברכות דף מ"ז ע"ב ושם בגמ' מצוה דרבים שאני.